

De Ontdekking van de Holenman

Een diender met het hart op de goede plaats. Het was Louis Sibeijn, politieagent van Bureau Waddenweg die de Holenman voor de eeuwwisseling onder mijn aandacht bracht. Hij is niet meer onder ons, maar ik ben hem nooit vergeten. Waarvan acte. Via LinkedIn kwam ik in 2021 in contact met zijn dochter.

'Beste Rokus, dank voor het bericht! Klopt, mijn vader was Louis Sibeijn en is helaas 5 jaar terug overleden. Het werken als politieagent was iets wat voor hem heel belangrijk was en waar hij zich altijd erg betrokken bij voelde. Complimenten voor jouw geheugen ;-) en voor het werk dat je doet! Jij geeft - met alle andere hulpverleners, Beau en alle anderen- de mens, de verwarde mens, een menselijk gezicht. Heel fijn weekend gewenst en plezier in de voortzetting van jouw mooie werk, Cyntia Sibeijn'.

De Holenman van Amsterdam-Noord. Zo werd hij door Louis Sibeijn van het politiebureau Waddenweg genoemd. Louis was een agent met de aura van een veldwachter, een bijzonder zachtaardige man die een bovenmatige interesse had in de mens achter de overtreder.

Mede op zijn aanvraag en van de GG en GD bezocht ik een bosje tussen twee uitvalswegen van de snelweg. Volgens Louis woonde hij er al een jaar of drie.

Hij was niemand tot last geweest, maar ze hadden ontdekt dat de Holenman er in voorgaande jaren tientallen indrukwekkende diepe gangen in het talud had gegraven. Ze gingen zo'n 4 meter bijna diagonaal de grond in.

Een van de wijkagenten was tijdens een inspectie van het talud bijkans in één van de gaten gedonderd. De gaten waren zorgvuldig gecamoufleerd met takken en bladeren, vandaar.

Bij het betreden van het bos stuitte ik op omvangrijke, manshoge, bergen zand. Er omheen lagen lege emmers Remia Fritessaus. Een mooie, gewelfde, van takken gevlochten tunnel, waar je slechts in gebukte houding doorheen kon lopen, gaf toegang tot een soort van *compound*. Midden op een open plek stond een imposant bouwwerk, opgetrokken uit lange lappen zwart landbouwplastic. Uit het dak van *het chalet* stak een schoorsteenpijp, gemaakt van op elkaar gestapelde emmers, waar de bodem uitgesneden was, ook van het merk Remia.

Ik maakte mijn aanwezigheid op luide toon kenbaar, zoals het een geoefend *Outreach Worker* betaamt. De bewoner was niet thuis. Er kwam geen antwoord.

In het bouwwerk hing een penetrante rooklucht. Het onderkomen was bezaaid met allerlei straatvuil, rottend fruit, lege pakken Bulgaarse Yoghurt en lege pakken (roze) *Villa Achterwerkkoeken*. Er stonden 25 opengevouwen parasols tegen elkaar, waar overheen het landbouwplastic was gespannen. Het geheel kwam tegemoet aan alle fantasieën die ik als kind had en nog koester over het bouwen van hutten. Zelfs nu wij een groot deel van het jaar in Frankrijk wonen en we de beschikking hebben over wat grond, ben ik een hut van sloophout aan het bouwen. Ik ben het kind in mijzelf nog niet verloren.

In dat talud woonde een moderne Robinson Crusoe, onder de rook van Amsterdam. De diepte van de gaten was ontzagwekkend. De man had ze met de frites-emmers uitgegraven. Het was duidelijk waar die manshoge bergen zand vandaan kwamen. Een levenswerk. Op de bodem van elke put stonden ter ontmoediging zes vol gepoepte en gepieste emmers.

Bij het verlaten van de wildernis liep ik de man pardoos tegen het lijf. Hij zag zwart van het roet; zijn grijze haren stonden recht overeind. Hij ontstak in woede.

Ik weet door wie je gestuurd bent! *“Krenknagel, poetsgluiper, wenskrocht! Maak dat je wegkomt! Je hoort bij de vijand, fascist!”* Ik deed nog een schamele poging met hem in gesprek te komen. *“Ik ga mijn messen halen!”*, brulde hij en hij stoof woest het woud in. Meer aanmoediging had ik niet nodig en ik koos het hazenpad.

Het Betrekken van de Crisisdienst

Daags daarna nodigde ik Dick Lam, psychiater van de Crisisdienst, uit om mij te vergezellen en de man psychiatrisch te beoordelen zoals dat heet.

Als er op vrijwillige basis niets mogelijk was, dan was het raadzaam te bezien of er andere maatregelen getroffen moesten worden. Een psychiater moest daar zijn licht over laten schijnen.

Dick Lam was een nette man, wonend in Amsterdam-Zuid. Hij ging altijd gekleed in smetteloze kaki broeken, blauwe colberts, een kleurrijk overhemd en een dasje.

Ik adviseerde hem iets anders aan te trekken omwille van die bosrijke omgeving, alsook de matige weersvooruitzichten. Die vrijheid was Dick niet gegeven, waarschijnlijk omdat zijn kledingkast hem geen andere keuze bood.

Het miezerde die dag. Bij het verlaten van het talud zag Dick eruit alsof hij een *mud run* met goed gevolg had afgerond, maar Dick had er schik in. Hij was net als alle medewerkers van die dienst behept met een ongebreidelde drang naar avontuur en de liefde voor deviantie.

De Laatste Dagen in het Bos

Tot enige rede, noch een dialoog, hebben wij de Holenman ook in daaropvolgende pogingen niet kunnen bewegen. Het Stadsdeelkantoor had bij monde van een ingenieur laten weten dat er een einde moest komen aan deze alternatieve woonvorm. De man had door het uitgraven van het talud de uitvalswegen ondergraven. Het asfalt was daardoor gaan golven en bij een heftige regenbui zou het asfalt weldra gaan breken, met een forse *sink hole* als resultante.

Een heldere verhandeling van deze ingenieur over de gevaren van brekend asfalt, vrachtwagens met chemische lading, instortende zandtunnels en de tussenkomst van een beoordelend psychiater, bleek uiteindelijk voor de rechter genoeg aanleiding om de man te dwingen tot een opname in een psychiatrische kliniek. Met Louis en een aantal van zijn kompanen hebben we de man uit het bos geplukt.

In het SPDC-Oost (Sociaal Psychiatrisch Diensten Centrum) heb ik hem verschillende keren bezocht.

Ik zag een aimabele en lieve man.

Het laatste nieuws dat ik over hem vernam was dat hij in een Beschermde Woonvorm in de stad woonde. Zoiets als het Queridohuis.